

Der er stillet nogle Ændringsforslag til Lovforslaget om Lønninger m. v. ved Søværnet, men de ere ganske sideordnede med dem, der ere stillede til Forslaget om Lønninger m. v. ved Hæren, og gaa væsentlig ud paa at tilvejebringe større Lighed mellem Hærens og Flaadens Officerer og Underofficerer.

Til Forslaget om Søtillæg m. v. ved Søværnet er der kun stillet tre Ændringsforslag, der alle have en redaktionel Karakter.

Til det 11te og sidste Forslag, om forhøjet Indkomst- og Formueskat til Staten, er der intet Ændringsforslag stillet.

Jeg haaber, at denne korte Omtale vil være tilstrækkelig. Skulde der være et eller andet Punkt, man ønskede at faa klaret, vil det kunne ske under de kommende Forhandlinger. Men jeg ønsker til Slut at sige nogle Ord i Tilslutning til den højtærede Forsvarsministers Udtalelser og til, hvad jeg begyndte med at sige. Vi staa forhaabentlig her ved en Afslutning. Jeg er ikke blind for, at fra de Sider, som ønske, at vi ikke skulle faa noget ud af denne Forhandling, vil der blive gjort alt for at forhindre, at der vedtages en Ordning. Der er ikke noget at sige dertil. Naar de have den Opfattelse, at disse Forslag ikke ere til Gavn, eller at de maaske ere til Skade, maa de være berettigede til at gøre, hvad de kunne for at standse dem, og at de ville gøre det — og det med god Villie — holder jeg mig overbevist om. Jeg venter ikke nogen Støtte fra den Side.

Men paa den anden Side staa jo en hel Del med den Opfattelse, at det, her bydes, er for lidt. Til dem vil jeg sige, at de bør resignere. Det kan være haardt nok; det kan være slemt nu at skulle slaa af paa det, man anser for det rette og for at være nødvendigt. Men — jeg har sagt det en Gang tidligere og ønsker at gentage det — hvis denne Ordning brister, faa de sikkert ikke noget Tilbud, som kommer deres Standpunkt saa meget i Møde som det nuværende. Dette tror jeg er rigtigt, de kommende Forhandlinger ville sikkert vise det. Denne Sag har været forhandlet saa længe, drøftet saa alsidigt, baade i Befolkningen i Almindelighed, paa Rigsdagen og under Valgene, at vi fra den Side, jeg tilhører, maa staa saa fast paa det Standpunkt, vi i Øjeblikket staa paa, at vi neppe lade os rokke til nogen Side. Jeg ønsker at sige det her: skulle vi have noget ud af det, maa der vises Resignation af dem, der ønske mere. De

maa dog erkende, at det, her bydes, er bedre end det, vi have [N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Nej!]. . . . . Det ærede Medlem siger Nej, jeg haaber, han staa saa temmelig ene med den Anskuelse, jeg ved i alt Fald, at mange af dem, der ogsaa ønske mere, end her bydes, ikke dele den, og det er dem, jeg appellerer til. Deres Støtte er nødvendig, deres Resignation er nødvendig, dersom vi skulle komme til en god Ende med denne Sag.

K. M. Klausen: Jeg skal begynde med at byde det nye Ministerium velkommen til Arbejdet her i Rigsdagen. Jeg kan give det nye Ministerium Tilsagn om loyalt Samarbejde fra Socialdemokratiet, naar dette Ministerium vil arbejde for at gennemføre Reformer i virkelig demokratisk Retning. Socialdemokratiet er vort Lands største politiske Parti; vi kunde derfor med nogen Ret have krævet at være med til Dannelsen af den nye Regering. Der er ikke til os rettet Opfordring i saa Henseende, og hvis en saadan Opfordring var kommen, vilde vi absolut have sagt Nej til den. Vi anse os ikke for parlamentarisk berettigede til at danne en Regering eller være med dertil og bære Ansvar for Landets Politik. Men den Dag kommer nok, da Socialdemokratiet vil have parlamentarisk Berettigelse dertil, og da skulle de ogsaa høre fra os.

Dette nye Ministerium maa vel kaldes parlamentarisk berettiget. Det nytter ikke, at man stiller saa store Fordringer i den Henseende; man maa tage Hensyn til de mærkelige, forkvaklede politiske Forhold, hvorunder vi leve. Det hedder, at vi have faaet et nyt Ministerium, men naar vi se hen over Ministerrækken, er det næsten lutter gammelkendte Ansigter, vi træffe. Vi træffe ganske vist en ny Minister for offentlige Arbejder. Det var sikkert en Overraskelse for os alle; man havde vist mindst ventet, at den Mand, som tidligere beklædte denne Stilling, skulde falde, og jeg tror ogsaa, det har vakt almindelig Beklagelse alle Vegne, at den Mand skulde ofres. Jeg tør sige dette, fordi jeg i mange Aar har deltaget i nært Samarbejde med ham og har haft Lejlighed til at se hans Evner og Dygtighed, hans sjældne Flid og Samvittighedsfuldhed. Og jeg kan ogsaa udtale paa de mange Arbejderes Vegne, som netop høre under denne Etat, at det har gjort dem ondt at skulle miste en Mand, til hvem de saa tillidsfuldt kunde henvende sig, og med hvem der var begyndt et godt Samarbejde.